

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobkyně: **E.B.**, zast. JUDr. Zdeňkem Weigem, advokátem, se sídlem Nad Zátěším 22, Praha 4, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel** (původně: Celní ředitelství Praha), se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 23. 6. 2011 čj. 10944/2011-170100-21,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Celního ředitelství Praha uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Praha D8 ze dne 29. 10. 2010 čj. 35922-6/2010-176500-032 a toto rozhodnutí potvrzeno. Tímto rozhodnutím celní úřad zajistil žalobkyni podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 676/2004 Sb., o povinném značení lihu a o změně zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o povinném značení lihu), neznačený líh uvedený ve výroku tohoto rozhodnutí.

Protože podle zákona č. 17/2012 účinného od 1. ledna 2013 přešla pravomoc rozhodovat o odvoláních proti rozhodnutím vydaným celními úřady na Generální ředitelství cel, jednal soud jako s žalovaným s tímto orgánem.

Žalobkyně v žalobě uvádí, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno na základě kontroly provedené celním úřadem dne 25. 9. 2010 na adrese místa podnikání žalobkyně, přičemž tato kontrola proběhla na základě předchozí kontroly provozovny na tzv. bleších trzích na adrese T-mobile park, Kolbenova 804/30, Praha 9. Žalobkyně již v průběhu kontroly

uvedla, že většina kartonů s kanystry o obsahu 6 l byla originálně zabalena od výrobce a že lihoviny rozlité v PET láhvích, které se nacházely v kontrolovaném objektu, má žalobkyně pro vlastní spotřebu a spotřebu osob jí blízkých.

Podle protokolu o kontrole ze dne 25. 9. 2010 č.j. 35922-2/2010-176500- 032 byla kontrola zaměřená na prodej neznačeného lihu ve spotřebitelském balení konečnému spotřebiteli. Celní úřad tedy kontroloval prodej neznačeného lihu, avšak žalobkyně v místě svého podnikání nic neprodává. Jiný způsob nakládání s lihem nebyl předmětem kontroly. Celní úřad žádný prodej neznačeného lihu nezjistil, přesto předmětný líh zajistil.

Žalobkyně ve svém odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí poukazovala na to, že kontrolní páskou musí být označen pouze líh ve spotřebitelském balení, které je definováno v ust. § 2 písm. c) zákona o povinném značení lihu jako nádoby nebo jiné obaly o objemu do 6 l litrů opatřené etiketou výrobce, dovozce nebo provozovatele daňového skladu nebo prodejce a určené pro prodej lihu konečnému spotřebiteli na daňovém území České republiky. Je tedy zřejmé, že musí být kumulativně splněny 3 následující podmínky:

1. musí se jednat o nádoby nebo jiné obaly o objemu do 6 l včetně označené etiketou výrobce, dovozce, provozovatele daňového skladu nebo prodejce;

2. líh je určen pro prodej konečnému spotřebiteli;

3. tento prodej se musí uskutečnit na daňovém území České republiky.

Celní úřad v rozhodnutí o zajištění uvádí důvod zajištění odlišně od toho, co je uvedeno v protokole o kontrole a jako důvod nezmiňuje prodej neznačeného lihu, což bylo předmětem kontroly. Celní úřad kromě jiného zajistil také balení o objemu 25 l. Žalobkyně proto namítla, že takové balení není spotřebitelským balením a proto se povinnost značení kontrolní páskou na něj nevztahuje. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o povinném značení lihu jsou sice celní orgány oprávněny zajistit neznačený líh, ale zákon jednoznačně stanoví, že označen kontrolní páskou musí být pouze líh ve spotřebitelském balení, kterým se rozumí nádoby nebo jiné obaly o objemu do 6 l včetně. Proto je zcela zřejmé, že celní úřad nebyl oprávněn lihoviny v obalu o objemu 25 l zajistit. Pokud tak učinil, překročil své kompetence. Odvolací orgán ve svém rozhodnutí uvádí, že rozhodnutí o zajištění neznačeného lihu je odůvodněno tím, že jde o neznačený líh podle § 2 písm. s) bod 6 zákona o povinném značení lihu, tj. líh, který není ve spotřebitelském balení. S tím žalobkyně nesouhlasí. Při projednávání novely zákona o spotřebních daních byl ve druhém čtení předložen poslanecký pozměňovací návrh, podle kterého byla do vládního návrhu vložena také novela zákona o povinném značení lihu, konkrétně úprava znění § 2 písm. s) včetně doplnění bodu 6. Pozměňovací návrh byl odůvodněn tím, že hlavním cílem navrhované změny je zamezení daňovým únikům, ochrana spotřebitele, ochrana výrobců a dovozců a zabezpečení prodeje kvalitního zdravotně nezávadného lihu, přičemž způsobem, jak toho dosáhnout, je zamezení prodeje neznačeného lihu v nádobách o objemu větším než 6 l a právně jednoznačné definování objemu spotřebitelského balení. Důsledkem novely mělo být to, že mezi neznačený líh se všemi důsledky a postihy se zařadil i líh, který není ve spotřebitelském balení. Sledovaný záměr se však předloženým poslaneckým pozměňovacím návrhem nezdařil. Zákon o povinném značení lihu stanoví v § 3 odst. 1, že kontrolní páskou musí být označen líh ve spotřebitelském balení, což mimo jiné znamená, že musí být v nádobách nebo jiných obalech o objemu do 6 l včetně. V § 4 zákona o povinném značení lihu jsou stanoveny výjimky z povinnosti značení lihu kontrolní páskou. Novela zákona o povinném značení lihu v § 2 písm. s) bod 6 de facto stanovila, že neznačeným lihem je také líh, který není ve spotřebitelském balení a který nemusí být označen, a také, že za neznačený líh v nádobách o obsahu větším než 6 l se nepovažuje líh uvedený v § 4, přičemž v § 4 odst. 1 se odkazuje vysloveně na líh ve spotřebitelském balení - zákon o povinném značení lihu vymezuje v § 4 případy, kdy se líh ve

spotřebitelském balení (tj. do šesti litrů včetně) nemusí značit a novela pak stanoví, že líh v balení větším než 6 l není lihem neznačeným, jednalo by se o líh ve spotřebitelském balení, tzn. do 6 l včetně. Podle žalobkyně je taková právní úprava kočkopsem, protože neznačeným lihem je také líh v nádobách větších než 6 l včetně, ale za neznačený nebude považován tehdy, když tento líh bude v nádobách do šesti litrů včetně, pokud se na něj vztahuje některá podmínka uvedená v § 4. Za co je považován líh v balení přes 6 l a současně se jedná například o líh, který je výsledkem pěstitelského pálení ovoce, je to neznačený líh, protože značen nemusí být pouze tehdy, když je ve spotřebitelském balení. Dochází tak k paradoxní situaci, kdy podle § 3 odst. 1 zákona o povinném značení lihu musí být značen pouze líh ve spotřebitelském balení, celní orgány jsou oprávněny splnění této povinnosti podle § 16 odst. 1 zákona o povinném značení lihu kontrolovat a podle § 16 odst. 2 zákona o povinném značení lihu jsou oprávněny zajistit neznačený líh, kontrolní pásky, se kterými je neoprávněně nakládáno, ale tento zákon označuje za neznačený také líh, který nemusí být značen kontrolní páskou. Podle ust. § 2 písm. p) zákona o povinném značení lihu se nakládáním s lihem rozumí jeho prodej, doprava, skladování, distribuce, přeprava, převzetí, držení, dovoz nebo vývoz. Z toho vyplývá, že nedovoleným nakládáním se rozumí nakládání s lihem, který nesplňuje podmínky stanovené zákonem o povinném značení lihu. Proto jediným možným východiskem z nové právní úpravy § 2 písm. s) bod 6 je to, že musí být zkoumáno, zda je s lihem v nádobách o obsahu větším než 6 l, který nemusí být značen kontrolní páskou, nakládáno neoprávněně. Protože však takové balení nemusí být značeno kontrolní páskou, nemůže být s ním nakládáno neoprávněně, a proto celní orgány nejsou oprávněny takový líh zajistit. Žalovaný se však tím, zda šlo o dovolené nebo nedovolené nakládání, vůbec nezabýval. Žalobkyně pak poukazuje na to, že v případě možnosti dvou různých výkladů, je třeba volit ten, který co nejméně zasahuje do toho kterého základního práva či svobody.

Žalobkyně v odvolání namítla, že dalším definičním znakem spotřebitelského balení je to, že předmětný líh musí být určen pro prodej konečnému spotřebiteli na daňovém území České republiky. Žalobkyně nebyla při provádění kontrole prodávajícím ve smyslu ust. § 2 písm. k) zákona o povinném značení lihu, protože líh při této kontrole neprodávala ani konečnému spotřebiteli ani osobě, která dodává líh k přímé spotřebě formou jeho rozlévání na místě. Žalobkyně mohla být prodávajícím někdy v budoucnu, pokud by líh z tohoto balení na místě rozlévala například stáčením do nádob přinesených spotřebitelem. Proto také žalobkyně v odvolání namítla, že celní úřad nebyl oprávněn lihoviny v obalu po 6 l zajistit. Žalovaný k tomu uvedl, že v daném případě se jednalo o neznačený líh podle § 2 písm. s) bod 5 zákona o povinném značení lihu, tj. o líh ve spotřebitelském balení značený kontrolní páskou, kterou lze bez jejího porušení lehce odstranit. V rozhodnutí o zajištění celní úřad neuvádí důvod, proč považuje toto značení za lehce odstranitelné bez jeho porušení. V protokolu o kontrole celní úřad uvádí, že balení byla sice označena kontrolní páskou, ale tyto vylepené kontrolní pásky naznačovaly známky předchozího použití a byly přilepeny k plastové láhvi hmotou z tavicí pistole, kterou lze poměrně nenáročně horkým vzduchem roztavit. Jakým způsobem celní úřad zjistil, že předmětné kontrolní známky byly již použity a že byly přelepeny hmotou z tavicí pistole, když žádné vzorky neodebíral, není zřejmé. Celní úřad ani odvolací orgán se vůbec nesnažily zjišťovat, zda kontrolní pásky jsou páskami, které výrobci uvedení na etiketách odebrali, případně splnění dalších podmínek stanovených vyhláškou č. 149/2006 Sb.

Žalobkyně nebyla prodejcem lihu, mohla být pouze distributorem ve smyslu § 2 písm. o) zákona o povinném značení lihu, a to ještě jen té části, která nebyla určena k vlastní spotřebě žalobkyně nebo členů její rodiny. Pokud jde o lihoviny rozlité do PET láhví od limonád a minerálních vod, žalobkyně k nim uvedla, že jde o alkohol z kanystrů o objemu 6 l, které byly řádně označeny kontrolní páskou a že lihoviny v PET láhvích má pro vlastní spotřebu a spotřebu osob jí blízkých. Celní úřad se touto námitkou vůbec nezabýval, ačkoliv

ve vztahu k tomuto lihu nemohla být žalobkyně ani prodejcem ani distributorem. Žalovaný k tomu uvedl, že předmětný líh v PET láhvích nemohl být určen pro osobní spotřebu vzhledem k jeho množství (66,5 l), což se snaží odůvodnit poukazem na ustanovení § 4 odst. 5 písm. c) zákona o spotřebních daních. Odvolací orgán přitom nebere v úvahu, že tato definice slouží k určení osoby, která je plátcem spotřební daně, avšak při této kontrole se o zdanění lihovin nejedná. Z citovaného ustanovení zákona o spotřebních daních nelze vyvodit, že k osobní spotřebě lze držet pouze 10 l lihovin, ale pouze to, že líh v množství přesahujícím 10 l musí být zdaněn. Odvolací orgán svůj názor odůvodňuje také místním šetřením provedeným dne 25. 9. 2010 u žalobkyně na bleším trhu v Praze 9, při kterém měla být zjištěna nabídka prodeje lihovin. Z protokolu o místním šetření ze dne 25. 9. 2010 je zřejmé, že celní úřad se při tomto šetření zaměřil na to, zda ve stánku a přilehlém přívěsu jsou lihoviny a tabákové výrobky zdaněné, nikoliv že by byla prováděna kontrola značení lihovin. V tomto protokolu není zmínka o tom, že by se jednalo o neznačené lihoviny, takže z tohoto protokolu nelze vyvozovat závěry, který vyvozuje odvolací orgán. Odvolací orgán nic nedokazuje, ale pouze uvádí, že si nedovede představit, že by žalobkyně odlévala z kanystrů o objemu 6 l líh do PET láhví pro svoji potřebu, a dodává k tomu, že při značení lihu kontrolní páskou nehraje osobní spotřeba žádnou roli. To však není pravda, k čemuž žalobkyně odkazuje na definici distribuce. Žalobkyně nesouhlasí ani s interpretací § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních provedenou odvolacím orgánem, a to, že toto ustanovení se vztahuje pouze na cestující, kteří dovážejí líh ze zahraničí. Žalobkyni je známo z jiných případů, že toto ustanovení je aplikováno například i při kontrole kamionů převážejících minerální oleje.

Žalobkyně dále v odvolání namítala, že celní úřad provedl kontrolu, aniž by byl oprávněn do prostor žalobkyně v místě jejího podnikání vstupovat a navíc nebyl k vydání rozhodnutí místně příslušným. K tomu uvedla, že zákon o povinném značení lihu neobsahuje žádné zvláštní procesní ustanovení, a proto se na řízení aplikuje správní řád. Zákon o povinném značení lihu neobsahuje žádné obdobné ustanovení, jako je obsaženo v § 41 odst. 3 zákona o spotřebních daních (vstupovat do každé provozní budovy, místnosti nebo místa, kde jsou vyráběny, zpracovávány nebo skladovány vybrané výrobky). Protože v tomto případě celní úřad nerealizoval oprávnění podle § 41 zákona o spotřebních daních, nebyl celní úřad při kontrole značení lihu oprávněn vstupovat do žádné provozní budovy, místnosti nebo místa, kde jsou skladovány vybrané výrobky, a přesto tak učinil.

Místní nepřislušnost Celního úřadu Praha D8 žalobkyně dovozuje z toho, že podle § 11 odst. 1 písm. a) správního řádu je místní příslušnost v tomto případě dána činností účastníka řízení. Místně příslušným by proto měl být Celní úřad Kladno. Rozhodnutí vydané Celním úřadem Praha D8 je tedy vydáno místně nepřislušným celním orgánem. Odvolací orgán věc vysvětluje odkazem na rozkaz ředitele Celního ředitelství Praha s tím, že celní orgány vycházejí z ust. § 4 odst. 4 písm. c) zákona o celní správě. Na základě tohoto ustanovení vydal ředitel Celního ředitelství Praha rozkaz č. 81/2010 ze dne 28. 6. 2010 č.j. 115-2/2010-170100-34 účinný od 1. 7. 2010 a novelizovaný rozkazem ředitele ze dne 26. 10. 2010 č. 129/2010 č.j. 115-4/2010-170100-34. Odvolací orgán však pomíjí, že rozhodnutí je vydáváno ve správním řízení a celní ředitelství není oprávněno podle § 4 odst. 4 písm. c) zákona o celní správě stanovit ve správním řízení místní příslušnost jinak než jak vyplývá z § 11 správního řádu. Zákon o celní správě v § 4 odst. 4 písm. b) sice umožňuje celnímu ředitelství z důvodu rychlosti, hospodárnosti a efektivity správního řízení pověřit provedením úkonu jiný celní úřad ve svém územním obvodu, než který je místně příslušný, anebo tyto úkony samo provést, ale příslušný rozkaz, na který se odvolací orgán odvolává, nebyl podle tohoto zmocnění vydán, navíc zákon hovoří o úkonech nikoliv o tom, že by bylo možné pověřit vydáním rozhodnutí jiný celní úřad.

V prvoinstančním rozhodnutí je dále obsažen odkaz na § 61 správního řádu. Rozhodnutí bylo vydáno dne 29. 10. 2010 a žalobci doručeno dne 5. 11. 2010, tedy po uplynutí více než jednoho měsíce od ukončení kontroly, přičemž po celou tuto dobu zadržoval celní úřad žalobkyni lihoviny uvedené v protokolu o kontrole. Protokol nemůže být považován za správní akt, který by umožňoval celnímu úřadu zajistit a držet předmětné lihoviny, protože nebyl vydán ve správním řízení. Podle § 18 odst. 9 zákona o povinném značení lihu se o provedení kontroly sepíše protokol, který musí mimo jiné obsahovat otisk úředního razítka, tedy razítka se státním znakem, ale výše uvedený protokol obsahuje pouze záhlavní razítko celního úřadu. Celní úřad navíc před vydáním rozhodnutí o zajištění nepostupoval podle § 36 odst. 3 správního řádu. To platí i o postupu odvolacího orgánu, který nedal žalobkyni možnost seznámit se s obsahem příslušného rozkazu ředitele Celního ředitelství Praha, ačkoliv je podkladem pro rozhodnutí.

Žalobkyně závěrem poukazuje na to, že podle čl. 2 odst. 3 Ústavy lze státní moc uplatňovat pouze v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Platí tedy, že nikoliv vlastní praxe či úřední metodická stanoviska, ale zákony jsou tím, co vytváří nepřekročitelný rámec činnosti orgánů veřejné moci. Pokud tedy zákon některé otázky neupravuje vůbec či je upravuje ne zcela jednoznačně, orgán veřejné správy není oprávněn takovou mezeru v zákoně vyplnit svým výkladem a vlastní správní praxí.

Původní žalovaný, tedy Celní ředitelství Praha, ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že nesouhlasí s námitkou, že podle protokolu ze dne 25. 9. 2010 byl předmětem kontroly pouze prodej neznačeného lihu. Tato námitka byla již obsažena v odvolání a odvolací orgán se s ní řádně vypořádal. Podle názoru žalovaného je absurdní. Poukazuje na to, že kontrolou podle zákona o povinném značení lihu tento zákon samozřejmě rozumí kontrolu nakládání s lihem ve smyslu ust. § 2 písm. p) zákona o povinném značení lihu v celé šíři nakládání s ním. Pokud celní úřad v protokolu uvedl užší než zákonem dovolený a předvídaný předmět kontroly, může jít nejvýše o formální nepřesnost, která nemůže mít žádný vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud zákon dovoluje a předvídá určitý rozsah kontroly, celní úřad může v protokolu o kontrole formálně deklarovat, že vykonává pouze dílčí kontrolu zaměřenou na prodej neznačeného lihu, avšak pokud materiálně provede v rámci dovoleného zákonného předmětu kontroly kontrolu skladovaného neznačeného lihu a tento líh posléze zajistí, lze konstatovat, že jde o zjevnou nesprávnost protokolu bez jakéhokoliv vlivu na jeho zákonnost. Absurdita námítky žalobkyně spočívá v tom, že celní úřad si v protokole o kontrole formálním uvedením užšího než zákonného předmětu kontroly prováděnou kontrolou materiálně zúžil a pokud následně kontroloval nakládání s lihem v jiné části zákonem stanoveného spektra kontroly, šlo podle názoru žalobkyně o kontrolu nezákonnou a následně zajištěný líh je proto lihem nezákonně zajištěným.

K poukazu žalobkyně na to, že v rozhodnutí o odvolání je zmiňována také kontrola značení tabákových výrobků, žalovaný uvádí, že tato pasáž je součástí přehledu skutkového stavu, neboť kontrolní zjištění zachycené ve zprávě o kontrole značení tabákových výrobků ze dne 25. 9. 2010 bezprostředně předcházelo kontrolním zjištěním zachyceným v protokole o kontrole provedené podle ust. § 16 odst. 1 zákona o povinném značení lihu.

K námitce, že na balení o objemu 25 l se nevztahuje povinnost značení kontrolní páskou, žalovaný opětovně odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Souhlasí s žalobkyní v tom, že povinnost označení kontrolní páskou se vztahuje pouze na spotřebitelská balení lihovin, tedy na balení o objemu do 6 l včetně. Legislativní konstrukce úplného zákazu nakládání s takovým balením lihu je však taková, že celní orgány zajišťují podle ust. § 16 odst. 2 zákona o povinném značení lihu veškerý neznačený líh, kterým se

rozumí i líh, který není ve spotřebitelském balení. Žalobkyně v žalobě nově přináší škálu výkladů svérázně vysvětlujících gramatická znění příslušných ustanovení zákona o povinném značení lihu, přičemž nahodile míchá povinnost značit líh a vymezení neznačeného lihu pro účely jeho zajištění. Takto vedeným výkladem se žalobkyně snaží doložit, že novela zákona o povinném značení lihu úplně zakazující nakládání s lihem balení o objemu nad 6 l se nezdařila, když připouští dvojí výklad, a proto je třeba zvolit výklad ve prospěch jednotlivce, tedy žalobkyně.

Podle názoru žalovaného je úplný zákaz dispozice s balením lihu o objemu 25 l v zákoně vyjádřen zcela jednoznačně. Zákon o povinném značení lihu upravuje dvě odlišné roviny. Prvou a základní rovinou je oprávnění zajistit neznačený líh podle ust. § 16 odst. 2 zákona o povinném značení lihu. Pro naplnění pojmu neznačený líh pro účely jeho zajištění není primárně určující, zda je líh v daném konkrétním případě značený či nikoliv, ani to, zda ohledně konkrétního balení zákon o povinném značení lihu stanoví povinnost značení či nikoliv, ale naplnění legální definice pojmu „neznačený líh“ obsažené v ust. § 2 písm. s) zákona o povinném značení lihu. Podle bodu 6 tohoto ustanovení je neznačeným lihem také líh, který není ve spotřebitelském balení vyjma marginálních případů uvedených v ust. § 4. Jakýkoliv líh v nespotřebitelském balení (zejména tedy nad 6 l) naplní legální definici neznačeného lihu a celní úřad je oprávněn jej podle ust. § 16 odst. 2 zákona o povinném značení lihu zajistit. Vedlejší a odlišnou rovinou je povinnost značit líh. Podle ust. § 3 odst. 1 zákona o povinném značení lihu musí být označen líh ve spotřebitelském balení. Povinnost značit líh se tedy balení o objemu 25 l netýká. I kdyby přesto výrobce kontrolní páskou balení o objemu 25 l označil (ač tuto povinnost nemá) nebo by někdo předtím v souladu se zákonem o povinném značení lihu označená balení i po účinnosti novely zákona o povinném značení lihu skladoval, bez ohledu na skutečné značení kontrolní páskou se u lihu v balení o objemu 25 l jedná o neznačený líh pro naplnění legální definice v ust. § 2 písm. s) bod 6 zákona o povinném značení lihu. Žalovaný nad rámec uplatněných námitek dává žalobkyni částečně zapravdu s tím, že legislativní konstrukce vymezující neznačený líh a jeho zajištění není dokonalá a některé specifické případy opravdu vzbuzují otázky.

Žalovaný dále nesouhlasí s námitkou týkající se balení po 6 l založenou na nenaplnění pojmu spotřebitelské balení pro nesplnění podmínky „určení pro prodej konečnému spotřebiteli“ s tím, že žalobkyně není prodejcem. Odvolací orgán v souvislosti s baleními po 6 l popsal zjištěný skutkový stav dostatečný pro rozhodnutí v odůvodnění svého rozhodnutí, kde zejména uvedl, že spotřebitelská balení jsou označena kontrolní páskou, kterou lze bez jejího porušení lehce odstranit, a proto se jedná o líh neznačený, jak je uvedeno v § 2 písm. s) odst. 5 zákona o povinném značení lihu, čemuž odpovídá obšírný popis žalobkyně o manipulaci s plastovými kanystry o objemu 6 l v podání žalobkyně označeném jako doplnění protokolu o kontrole, ve kterém žalobkyně uvádí, že na třech otevřených kanystrech skutečně kontrolní páska chyběla, avšak podle žalobkyně se tato na místě hájila tvrzením, že má doma v koši víčka od kanystrů s kontrolními páskami, pro které může dojít. Dále žalobkyně reagovala na tvrzení, že pásy byly bezezbytku odstraněny z těchto kanystrů, sdělením „ano, byly, neboť některé kontrolní pásy byly málo přilepené a daly se snadno sundat“. Popisu žalobkyně odpovídá i protokol o kontrole ze dne 25. 9. 2010. Žalovaný upozorňuje, že žalobkyně v odvolání proti zjištěnému skutkovému stavu ničeho nenamítala a zaměřila se pouze na rozporování podmínky „určení pro prodej“. Žalovaný trvá na tom, že zjištěný skutkový stav je dostatečný pro rozhodnutí o předběžném opatření, kdy nemusí být všechny skutečnosti postaveny nezvratně najisto. Postačí jen určitá míra pravděpodobnosti, že došlo k porušení zákona o povinném značení lihu. K tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2006 č.j. 2 AfS 183/2005 - 64.

K námitce žalobkyně, že lihoviny v PET láhvích byly určeny pro osobní spotřebu, žalovaný uvádí, že i tuto námitku vypořádal v odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí. Úvahy o osobní spotřebě vylučuje jednak velké množství lihovin (66,5 litru), dále bezprostředně předcházející místní šetření v tržnici u žalobkyně téhož dne, během kterého byla zjištěna nabídka prodeje lihovin žalobkyní, které byly rozlity právě v totožných PET láhvích. Dále jej vylučuje princip rozlévání lihovin z kanystrů o objemu 6 l do PET láhví od minerálních vod, neboť není zřejmé, proč by žalobkyně pro svoji osobní spotřebu lihoviny takto přelévala. Vylučuje je i následné skladování PET láhví v popsanych krabicích „meruňka, rum, vodka, zelená“ nasvědčujícím spíše usnadnění další manipulace než orientaci v zásobách určených pro vlastní spotřebu. Vylučuje to i konkrétní způsob podnikání žalobkyně záležející právě v nákupu lihovin ve velkých baleních k jejich rozlévání a následný prodej v menších baleních v PET láhvích. Žalovaný především zdůrazňuje, že otázka osobní spotřeby není vůbec rozhodná, protože předmětem tohoto případu není zkoumání zdanění vybraných výrobků, ale právě značení lihovin kontrolními páskami podle zákona o povinném značení lihu, kdy osobní spotřeba žádnou roli nehraje a povinnost značení se vztahuje i na množství pod osobní spotřebu. K zajištění těchto lihovin došlo z toho důvodu, že jde o neznačený líh podle ust. § 2 písm. s) bod 6 zákona o povinném značení lihu.

K žalobní námitce, že celní úřad nebyl oprávněn využít ust. § 41 odst. 3 zákona o spotřebních daních a nemohl vstoupit do provozní budovy žalobkyně, žalovaný odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí.

K žalobní námitce týkající se místní nepřislušnosti prvoinstančního celního úřadu žalovaný uvádí, že v souladu se zmocňujícím ust. § 4 odst. 4 písm. c) zákona o celní správě byl vydán rozkaz, podle kterého je oddělení mobilního dohledu Celního úřadu Praha D8 z důvodu hospodárnosti a rychlosti pověřeno prováděním kontrolních úkonů (výslovně kontrola týkající se povinného značení lihu) širší než jeho zákonem o celní správě úředně stanovené působnosti, a to právě územní působností zahrnující místo podnikání žalobkyně. Věcná působnost je v tomto rozkazu logicky uvozena termínem „zejména“ a zahrnuje také „projednávání přestupků v blokovém řízení v případech, ve kterých to právní předpisy připouštějí“, „odběry vzorků“ a podobně. Jedním ze stěžejních principů právního řádu je princip racionálního zákonodárce. Pokud zákonodárce umožnil svěřit z důvodu hospodárnosti a efektivity kontrolní činnosti jinému než místně příslušnému celnímu úřadu a v rámci tohoto zákonného zmocnění celní ředitelství vydalo příslušný rozkaz, racionální zákonodárce tím na takto zmocněný celní úřad nepřenáší jen striktně gramaticky vykládanou „kontrolní činnost“, ale zároveň též nástroje, které jsou s výkonem takové činnosti bezprostředně spojeny a bez níž by taková činnost nebyla představitelná či by byla bezzubá. Tak čistě gramatickým výkladem by bylo lze dovodit, že takový zmocněný celní úřad je oprávněn kontrolovat vozidlo v obvodu vymezené územní působnosti, avšak není oprávněn jeho řidiče zastavit, není oprávněn jej vyzvat k předložení dokladů, vyřešit jeho případný přestupek blokovou pokutou, odebrat z kontrolovaného nákladu vzorky a podobně. Tak tomu ovšem není, zmocněný celní úřad je oprávněn ke všem souvisejícím úkonům, které přenesenou kontrolní činností podmiňují a bez nichž by takový přenos kompetence byl jen prázdnou slupkou. Skupina mobilního dohledu Celního úřadu Praha D8 tedy byla oprávněna v obvodě vymezené územní působnosti vstoupit do provozní budovy, provést kontrolu, ztotožnit žalobkyni a využít bezprostředně navazující oprávnění podle ust. § 16 odst. 2 zákona o povinném značení lihu a ust. § 18 zákona o povinném značení lihu, která jsou od kontroly podle ust. § 16 odst. 1 zákona o povinném značení lihu zásadně neoddělitelná. Pokud na vydání rozhodnutí dopadá správní řád, netýká se tato subsidiární úprava otázky, která je v řízení již vyřešena speciálně, tedy právě místní příslušností tak, jak žalovaný odvodil výše ze vztahu zmocňujícího zákona o celní správě, na jeho základě vydaného rozkazu a kontrolní činnosti upravujícího zákona o povinném značení

lihu. Nikdo přitom nezpochybňuje, že po zajištění jako předběžném opatření samotné správní řízení provede místně příslušný celní úřad a nikoliv tedy Celní úřad Praha D8.

K námitce žalobkyně týkající se ust. § 61 správního řádu žalovaný nejprve na pravou míru uvádí, že rozhodnutí celního úřadu o zajištění je vydáno podle ust. § 16 odst. 2 zákona o povinném značení lihu „s přihlédnutím k ust. § 61 správního řádu“. Žalovaný k tomu uvádí, že k zajištění neznačeného lihu dojde na místě samém, a to ústním oznámením o jeho zajištění ve spojení s výzvou k vydání a fyzickému převzetí lihovin či jejich násilným odnětím. Zajištění lihovin je faktickým úkonem, kterým kontrolovaný přijde o dispozici se zajištěnými lihovinami. Proti takovému zásahu by byla přípustná zásahová žaloba, nebýt skutečnosti, že o zásahu (zajištění) je vzápětí sepsán protokol a následně vydáno rozhodnutí. Rozhodnutí má ovšem pouze deklaratorní povahu a pouze osvědčuje zajištění, ke kterému došlo již předtím fyzickou ztrátou dispozice. Je-li o zajištění vydáno rozhodnutí, kontrolovaný musí využít žaloby proti nezákonnému rozhodnutí, neboť zásahová žaloba jako subsidiární není přípustná. K tomu žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2009 čj. 8 Aps 2/2009 týkající se obdobného ust. § 42 zákona o spotřebních daních.

Pokud byl celní úřad oprávněn provést kontrolu zahrnující i zajištění na místě, znamená to, že o zajištění je tak celní úřad oprávněn i povinen sepsat protokol a bez zbytečného odkladu poté i vydat rozhodnutí. Místní příslušnost pro správní orgán vydávající toto rozhodnutí se však správním řádem neřídí, neboť je stanovena právními předpisy zvláště (zákon o povinném značení lihu, zákon o celní správě a na jeho základě rozkazem ředitele celního ředitelství). Nebylo by ani představitelné, že by došlo k oddělení pravomocí k faktickému zásahu od povinnosti tento zásah osvědčit deklaratorním rozhodnutím.

Pokud bylo vydáno rozhodnutí s určitým časovým prodlením, jde o pochybení celního úřadu, ovšem žalobkyně měla zachovánu možnost podat opravný prostředek proti rozhodnutí, čehož využila, i oprávnění podrobit rozhodnutí soudnímu přezkumu, čehož využívá nyní. Jakkoliv je časová prodleva politováníhodná, nemůže znamenat nezákonnost rozhodnutí o zajištění nebo rozhodnutí o odvolání. K námitce žalobkyně týkající se absence úředního razítka na protokolu o zajištění žalovaný uvádí, že i u náležitosti rozhodnutí by bylo třeba posoudit, nakolik jde o formální vadu bez vlivu na zákonnost rozhodnutí. Tím více formální je tato vada v protokolu o kontrole. Rozhodující je, že v předmětném řízení je posuzována zákonnost rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím celního úřadu ze dne 29. 10. 2010, kterým otisk řádného úředního razítka nechybí.

K tomuto vyjádření podala žalobkyně repliku. K námitce týkající se předmětu kontroly žalobkyně opětovně zdůraznila, že v závěru protokolu je uvedeno, že „po výše uvedených úkonech byla kontrola zaměřená na prodej neznačeného lihu ve spotřebitelském balení v 19.00 hodin ukončena“. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že vymezení předmětu kontroly musí odpovídat tomu, co bude celník kontrolovat a pokud by při této kontrole zjistil jiný způsob nakládání s lihem, pak by měl předmět kontroly rozšířit a sdělit to kontrolované osobě. Nesdělení předmětu kontroly nelze považovat za splnění jedné ze základních zásad činnosti správních orgánů uvedené v § 4 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně poukazuje na to, že zákon o povinném značení lihu ukládá kontrolované osobě mimo jiné povinnost součinnosti, kterou ovšem nemůže kontrolovaný subjekt splnit, neboť nemůže spolupracovat s kontrolním orgánem, když kontrolní orgán něco sdělí kontrolované osobě o tom, co bude kontrolovat, ale pak údajně kontroluje něco jiného. Jestliže v daném případě celní úřad sdělil žalobkyni, že u ní bude kontrolovat prodej neznačeného lihu ve spotřebitelském balení konečnému spotřebiteli, pak je zřejmé, že žalobkyně k tomuto účelu v souladu s ust. § 18

odst. 3 písm. c) zákona o povinném značení lihu předkládala v průběhu kontroly důkazní prostředky prokazující, že nic neprodává.

K námitce týkající se zajištění lihu v balení 25 l žalobkyně uvádí, že jí připadá naprosto nepochopitelné to, že povinnost značení se vztahuje výhradně na líh ve spotřebitelském balení a celní úřad zajišťuje také líh, který ve spotřebitelském balení není a nemusí být tedy značené. Je proto otázkou, co by se mělo dít následně po tomto zajištění, když je zřejmé, že zákon o povinném značení lihu upravuje sankci propadnutí lihu a pokutu pouze ve spojení se spácháním správního deliktu, kterého se právnická nebo fyzická osoba dopustí tím, že neoprávněně nakládá s neznačeným lihem. Žalobkyně nemohla s předmětným lihem nakládat neoprávněně, neboť tento líh značen být nemusí. Zajištění lihovin je předběžným opatřením, které však musí mít nějaký smysl, jeho účelem je omezení dispozice se zajištěným lihem, než bude vyjasněno, zda s ním bylo nakládáno v rozporu se zákonem. Takový postup však nepřipadá v úvahu, neboť žalobkyně nenakládala neoprávněně s neznačeným lihem, protože líh být označen kontrolní páskou nemusí.

Zákon sice označuje líh, který není ve spotřebitelském balení, za neznačený líh, ale již novelizoval další navazující ustanovení. Podle názoru žalobkyně nelze oddělovat právní úpravu neznačeného lihu a povinnost označovat líh kontrolní páskou. Žalovaný zcela zapomíná na to, co má být smyslem zajištění neznačeného lihu, tedy omezit dispozice se zajištěným lihem ze strany kontrolované osoby či jejich vlastníka do té doby, než bude vyjasněno, zda s ním bylo nakládáno v rozporu se zákonem. Protože balení lihu po 25 l nemusí být značeno, nelze důvodně předpokládat, že by s ním mohlo být nakládáno v rozporu se zákonem. Proč je tedy takové balení lihu zajišťováno, na to žalovaný žádnou odpověď či vysvětlení nepodává.

K námitce týkající se oprávnění vstupu do prostor v místě podnikání žalobkyně uvádí, že zákon o spotřebních daních ani daňový řád na řízení podle zákona o povinném značení lihu nelze aplikovat. K tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2011 č.j. 8 Aps 4/2011 - 52, podle kterého je třeba rozlišovat předmět řízení ve věci a postupovat podle právních předpisů vztahujících se k předmětu řízení s tím, že koná-li celní orgán podle zákona o povinném značení lihu, musí postupovat podle něho, využívat prostředky jím stanovené a aplikovat jako procesní předpis správní řád. Koná-li celní orgán jako orgán daňový, může využívat prostředky stanovené daňovými zákony (například zákon o spotřebních daních) a aplikovat jako procesní předpis daňový řád.

K námitce týkající se místní příslušnosti Celního úřadu Praha D8 k provedení kontroly žalobkyně opakuje, že v daném případě bylo postupováno podle správního řádu. Zákon o celní správě sice dává v § 4 odst. 4 písm. b) právo celnímu ředitelství, aby z důvodu rychlosti, hospodárnosti a efektivity správního řízení mohlo pověřit provedením úkonu jiný celní úřad ve svém územním obvodu, než který je místně příslušný, anebo tyto úkony samo provést, ale rozkaz, podle kterého bylo postupováno, nebyl podle tohoto ustanovení vydán.

K námitce týkající se § 61 správního řádu žalobkyně uvádí, že jí nikdo nikdy ústně nesdělil, že se předmětné lihoviny zajišťují, to bylo obsaženo až v protokolu o zajištění neznačeného lihu. Žalovaný se i v tomto případě pokouší aplikovat ustanovení týkající se správy daně na řízení ve věci zajištění neznačeného lihu. Ústním oznámením nějakého úkonu nemohou nikomu v řízení podle zákona o povinném značení lihu vzniknout žádná práva ani povinnosti. Správní řád v § 67 odst. 1 stanoví, že rozhodnutím správní orgán v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva nebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má nebo nemá a v § 67 odst. 2 pak správní řád stanoví, že rozhodnutí se vyhotovuje v písemné formě s výjimkou případu, kdy zákon stanoví, že se nevyhotovuje v písemné formě. Proto je poznámka žalovaného, že je proti

ústnímu oznámení o zajištění přípustná zásahová žaloba, zcela mimo realitu. Neoznamuje-li se zajištění lihu ústně, nelze proti ničemu podat žalobu, a proto ani rozhodnutí o zajištění, které jediné může založit práva a povinnosti, nemůže být pouze deklaratorní a osvědčovat zajištění, ke kterému došlo již předtím fyzickou ztrátou dispozice.

K poukazu žalovaného na to, že časová prodleva mezi faktickým zajištěním lihu a vydáním prvoinstančního rozhodnutí nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí, žalobkyně uvádí, že tuto námitku uvedla zejména proto, aby popsala pokud možno vcelku nesprávný postup celního úřadu, nejen to, že rozhodnutí bylo vydáno nikoliv bez zbytečného odkladu, ale až za měsíc. Z tohoto pohledu jde minimálně o nesprávný úřední postup, který může vést ke vzniku škody. K otázce použití úředního razítka žalobkyně zdůrazňuje, že zákon o povinném značení lihu výslovně používá pojmu „otisk úředního razítka“ a nestanoví nic jiného, jak to například umožňuje celní zákon u rozhodnutí v celním řízení.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 25. 9. 2010 v 11.45 hodin provedli pracovníci Celního úřadu Praha D8 kontrolu na adrese Praha 9 - Kolbenova u žalobkyně. Nejprve bylo přistoupeno ke kontrole značení tabákových výrobků, při které bylo zjištěno porušení zákona.

Dále bylo přistoupeno ke kontrole lihovin, které byly ve stánku a přilehlém přívěsném vozíku vystaveny, skladovány a nabízeny k prodeji. Žalobkyně nebyla schopna přes výzvu pracovníků celní správy doložit daňové doklady na veškeré lihoviny umístěné ve stánku a vozíku. Jelikož žalobkyně nebyla schopna v den místního šetření předložit na některé lihoviny požadované daňové doklady a jelikož vystavené zboží nebylo možno ztotožnit s předloženými daňovými doklady, na některé lihoviny daňové doklady předloženy nebyly vůbec a některé lihoviny byly skladovány v rozporu s ust. § 3 zákona o povinném značení lihu, celní úřad ústně oznámil žalobkyni opatření o zajištění vybraných výrobků v souladu s ust. § 42 odst. 4 zákona o spotřebních daních. Důvodem zajištění je to, že žalobkyni skladuje vybrané výrobky, aniž by prokázala, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu a aniž by prokázala, že se jedná o výrobky zatížené spotřební daní. Na základě podezření, že se v sídle podnikání žalobkyně nachází množství dalších nezdaněných vybraných výrobků, bylo přistoupeno ke kontrole v místě podnikání žalobkyně. O této kontrole byl sepsán samostatný protokol.

Téhož dne 16.10 hodin byla zahájena kontrola v místě podnikání žalobkyně. Žalobkyně umožnila pracovníkům celní správy vstup do prostor garáže umístěné v rodinném domě a dále byl umožněn přístup do garáže stojící v blízkosti tohoto rodinného domu, kterou žalobkyně označila jako sklad zboží. Kontrolou objektu bylo zjištěno, že se zde nachází ve větším množství vybrané výrobky (lihoviny) neoznačené kontrolní páskou, rozlité v PET lahvích od limonád a minerálních vod po 2 l, 1 l, 5 l, 0,5 l balení. Dle popisků na krabicích, ve kterých bylo zboží umístěno, a dle barvy obsahu láhve se zřejmě jednalo o lihoviny meruňka, rum, vodka a zelená v celkovém objemu 66,5 l. Dále bylo nalezeno větší množství lihovin v balení po 6 l a jedno balení po 25 l neoznačených kontrolní páskou. Tři z těchto šestilitrových balení byla otevřená, ale porušená kontrolní pásky se na nich nenacházela a byla kompletně a beze zbytku z obalů odstraněna. Na to žalobkyně sdělila, že jednu pásku k šestilitrovému balení může najít v koši a že ji může dodat, načež se odebrala do rodinného domu a pásku přinesla. Ostatní balení byla sice označena kontrolními páskami, které však naznačovaly známky předchozího použití a byly přilepeny k plastové láhvi hmotou z tavicí pistole, kterou lze poměrně nenáročně horkým vzduchem odstranit. Po tomto zjištění byla v blízkosti vstupních dveří nalezena horkovzdušná pistole, kterou je možno tuto hmotu

snadno roztavit a kontrolní pásku bez poškození odstranit a opětovně použít. Proto přítomní pracovníci celní správy pojali podezření ze zneužití kontrolních pásek. Vzhledem k uvedeným zjištěním přikročili pracovníci celní správy k zajištění lihovin.

Žalobkyně v průběhu kontroly uvedla, že tavicí pistoli používá pro balení zboží do ochranné fólie, kterou má doma, avšak nebyla po ní požadována. Většina kartonů s 6 l kanystry byla originálně zabalena od výrobce či dodavatele průhlednou lepicí páskou. Dále žalobkyně uvedla, že alkohol rozlité v PET láhvích ve skladu má pro vlastní spotřebu a pro spotřebu osob blízkých.

Dne 6. 10. 2010 bylo celnímu úřadu doručeno podání žalobkyně označené jako doplnění protokolu o kontrole, v jehož úvodu žalobkyně uvádí, že původní protokoly podepisovala od 3.00 do 5.30 hodin ráno a tudíž nebyla schopna po noci strávené v dodávce na parkovišti celní správy reagovat na celý obsah protokolu. Poté uvedla, že ve skladu v místě jejího podnikání se nacházely PET láhve se stáčeným alkoholem, který pochází z kanystrů o objemu 6 l. Kanystry byly řádně označeny kontrolní páskou a doloženy daňovými doklady. Žalobkyně chtěla dokázat ukázáním pytle se zmačkanými kanystry, ze kterých byl alkohol rozlit do PET láhví, což však nikoho nezajímalo. Pokud jde o 3 rozbalené kanystry, na nich skutečně kontrolní známka nebyla, vysvětlení však po žalobkyni nikdo nechtěl. Sama se obhajovala tím, že má doma v koši víčka s kontrolními páskami, a proto nebyl problém pro ně dojít. Pokud jde o skutečnost, že pásky byly bezezbytku odstraněny, žalobkyně toto potvrzuje, neboť některé kontrolní pásky byly málo přilepené a daly se snadno sundat. Dále žalobkyně uvedla, že rozlévání alkoholu provádí tak, že odstraní kontrolní pásku (podle možností buď celou nebo část) a i s víčky ji hodí na zem. Na konci rozlévání sešlape kanystry a uklidí je do pytle a víčka i s kontrolními známkami zamete a vyhodí do koše. Pokud jde o horkovzdušnou pistoli, na vysvětlení se jí na místě nikdo neptal, proto k tomu uvádí, že zboží náchylné k poškození balí do ochranné fólie, kterou je nutné nahřát touto pistolí. Stejně vybavení, tj. pistoli a fólii, má i v obchodě. Závěrem tohoto podání žalobkyně uvedla, že nesouhlasí s podezřením, že jakkoliv přelepuje nebo jinak manipuluje s kontrolními známkami na lihovinách. Pokud jsou kontrolní pásky na kanystrech málo přilepené nebo přilepené nekvalitním lepidlem, žalobkyně nemůže toto ovlivnit, neboť zboží nakupuje v zabalených bednách. Problém by se měl řešit s výrobcí.

Rozhodnutím ze dne 29. 10. 2010 č.j. 35922-6/2010-176500-032 Celní úřad Praha D8 zajistil žalobkyni v podle ust. § 16 odst. 2 zákona o povinném značení lihu neznačený líh uvedený ve výroku tohoto rozhodnutí. V odůvodnění tohoto rozhodnutí celní úřad uvedl, že při kontrolách provedených dne 25. 9. 2010 bylo zjištěno, že žalobkyně nakládá s neznačeným lihem. Způsob značení lihu neodpovídá ust. § 6 odst. 1 zákona o povinném značení lihu, a to způsobem značení, kdy kontrolní pásky není umístěna na spotřebitelském balení lihovin tak, aby při otevření spotřebitelského balení lihu došlo k přetržení nebo poškození této pásky, proto se jedná o líh neznačený, jak je uvedeno v ust. § 2 písm. s) odst. 1 zákona o povinném značení lihu. Dále byla spotřebitelská balení značená kontrolní páskou, kterou lze bez jejího porušení lehce odstranit, proto se jedná o líh neznačený, jak je uvedeno v § 2 písm. s) odst. 5 zákona o povinném značení lihu. Dále líh, který není ve spotřebitelském balení, se považuje taktéž za líh neznačený, jak je uvedeno v § 2 písm. s) odst. 6 zákona o povinném značení lihu.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém poukázala na to, že již v průběhu kontroly uvedla, že většina kartonů s kanystry o obsahu 6 l byla originálně zabalena od výrobce průhlednou lepicí páskou a že lihoviny v PET láhvích měla žalobkyně pro vlastní spotřebu a spotřebu osob blízkých. Dále žalobkyně poukázala na to, že balení o objemu 25 l není balením spotřebitelským, a proto se povinnost značení kontrolní páskou na něj nevztahuje. Pokud celní úřad takovou lihovinu zajistil, překročil své kompetence. Pokud

jde o lihoviny v balení po 6 l, nejednalo se o lihoviny ve spotřebitelském balení, neboť nebyly určeny konečnému spotřebiteli. Žalobkyně v tomto případě není prodávajícím ve smyslu ustavení § 2 písm. k) zákona o spotřebních daních, neboť je osobou, která líh na místě rozlévá, jej stáčí a čepuje z tohoto spotřebitelského balení do nádob přinesených spotřebitelem. Proto nebyl celní úřad oprávněn zajistit ani tyto lihoviny a jejich zajištěním překročil své kompetence.

Pokud jde o alkohol rozlitý v PET láhvích, žalobkyně již při kontrole uvedla, že je určen pro její vlastní spotřebu a spotřebu osob blízkých. Žalobkyně předmětné lihoviny zcela jistě sama sobě prodávat nebude a nebude je prodávat ani osobám blízkým, neboť těm budou darovány. Proto nejde o lihoviny určené pro prodej konečnému spotřebiteli a ani v tomto případě nebyl celní úřad oprávněn lihoviny zajistit.

Závěrem žalobkyně uvedla, že Celní úřad Praha D8 nebyl místně příslušným celním úřadem k provedení kontroly a že celní úřad nebyl oprávněn v daném případě aplikovat ust. § 41 odst. 3 zákona o spotřebních daních a vstupovat do provozních budov a místností nebo míst, kde jsou skladovány vybrané výrobky. Konečně žalobkyně poukázala na to, že podle protokolu měl být předmětem kontroly prodej neznačeného lihu. Žalobkyně však v místě kontroly (tedy v místě svého podnikání) nikdy nic neprodávala a lihoviny tam byly pouze skladovány.

Ve spise jsou dále založena odborná vyjádření zpracovaná celně technickou laboratoří týkající se sedmi kontrolních pásek na lihovinách zajištěných u žalobkyně. Ve všech sedmi případech bylo zjištěno, že jde o originální produkt Státní tiskárny cenin. V jednom případě však bylo zjištěno použití více druhů lepidel s rozdílnými vlastnostmi a v jednom případě bylo zjištěno, že páska je vylepena na nepříslušném spotřebitelském balení. Na horní straně víčka barelu byla v tomto případě zjištěna část papíroviny s oddělenou svrchní potištěnou vrstvou a utrženým fluorescenčním vláknem, které nepocházejí ze sporné pásky.

O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím Celního ředitelství Praha ze dne 23. 6. 2011 č.j. 10944/2011-170100-21 tak, že odvolání bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí celního úřadu potvrzeno. V odůvodnění tohoto rozhodnutí odvolací orgán nejprve shrnul obsah předloženého spisového materiálu a shrnul i uplatněné odvolací námitky, k nimž uvedl následující:

Odvolací orgán uvedl k námitce, že většina kartonů s kanystry o objemu 6 l byla originálně zabalena od výrobce průhlednou lepicí páskou a že lihoviny rozlité v PET láhvích má žalobkyně pro vlastní spotřebu, že protokol o kontrole tato tvrzení žalobkyně neobsahuje a ve vztahu k doplnění protokolu doručenému celnímu úřadu 6. 10. 2010 jde zčásti o dezinterpretaci tohoto podání a zčásti pak o tvrzení zcela nepravdivé. Odvolací orgán k tomu uvedl, že pokud žalobkyně namítá, že většina kartonů s kanystry o objemu 6 l byla originálně zabalena od výrobce a že tedy žalobkyně na podobu označení nemá vliv, že pro naplnění pojmu neznačeného lihu ve smyslu ust. § 2 písm. s) bod 5 zákona o povinném značení lihu je tato skutečnost nerozhodná, neboť neznačeným lihem je líh ve spotřebitelském balení značený kontrolní páskou, kterou lze bez jejího porušení lehce odstranit. Je to tedy primárně žalobkyně jako skladovatel neznačeného lihu, která z pohledu možnosti zajištění neznačeného lihu (tedy značeného snadno odstranitelnými páskami) odpovídá za to, jakým způsobem jsou balení lihovin od výrobce označena. Jinými slovy výrobce sice může používat nekvalitní lepidlo, avšak odpovědnost ve vztahu k zajištění a následnému případnému propadnutí lihovin nese odběratel či skladovatel, který lihoviny odebral a u nějž jsou následně celními orgány zjištěny. Ten by měl proto na tuto skutečnost pamatovat již při odběru lihovin a tyto neodebírat od výrobců neproověřených či přímo pochybných a kontrolovat značení lihovin již při jejich odběru.

To, že lihoviny rozlité v PET láhvích má žalobkyně pro vlastní spotřebu, vylučuje podle názoru odvolacího orgánu řada skutečností. Předně množství 66,5 l není množstvím pro osobní spotřebu, a to ani laicky, ani z pohledu zákona o spotřebních daních, který v ust. § 4 odst. 5 písm. c) uvádí 10 l lihovin, přičemž v daném případě je relevantní ještě podnikání žalobkyně. Skutečnost je dále vyloučena provedeným místním šetřením, při kterém bylo zjištěno, že žalobkyně nabízí lihoviny k prodeji v totožných PET láhvích, o nichž žalobkyně tvrdí, že jsou určeny k její osobní spotřebě. Tuto skutečnost vylučuje i vyjádření žalobkyně v doplnění protokolu, ve kterém opakovaně uvádí, že lihoviny do PET láhví rozlévala z kanystrů o objemu 6 l označených kontrolní páskou. Odvolací orgán si neumí představit, že tak žalobkyně činí výlučně pro osobní spotřebu svou a osob blízkých, když žalobkyně snad naznačuje, že příbuzné obdarovává PET lahvemi s meruňkou, dobré známé pak přímo 6 l kanystrem. Jakýkoliv argument o osobní spotřebě je však především lichý z toho důvodu, že předmětem tohoto případu není zkoumání zdanění podle zákona o spotřebních daních, ale značení lihovin kontrolními páskami podle zákona o povinném značení lihu, kde osobní spotřeba žádnou roli nehraje a povinnost značení se vztahuje i na množství pod osobní spotřebu. Výluka podle ust. § 4 odst. 1 písm. f) zákona o povinném značení lihu okrajově zmiňující osobní spotřebu se dotýká pouze cestujících, tedy situací, kdy fyzická osoba dováží nekolikovanou zahraniční lihovinu nebo příjemce zásilky ve stejné situaci, tj. příjemce zásilky s nekolikovanou zahraniční lihovinou.

K námitce, že celní úřad není oprávněn zajistit lihoviny v balení o objemu 25 l, odvolací orgán uvádí, že souhlasí s žalobkyní v tom, že povinnost značit kontrolní páskou se vztahuje pouze na balení o objemu do 6 l včetně. Žalobkyně však opomíjí legislativní konstrukci, jakou zákonodárce zvolil v zákoně o povinném značení lihu právě pro úplný zákaz výroby a distribuce lihovin určených ke konečné spotřebě v balení větším než 6 l, neboť celní orgány zajišťují podle ust. § 16 odst. 2 zákona o povinném značení lihu veškerý neznačený líc, kterým se rozumí mimo jiné i líc, který není ve spotřebitelském balení s výjimkou lihu podle ust. § 4 zákona o povinném značení lihu. Každý takový líc je neznačeným lihem bez dalšího.

K námitce týkající se lihovin v balení po 6 l, které podle tvrzení žalobkyně nejsou určeny pro prodej konečnému spotřebiteli, neboť žalobkyně líc na místě rozlévá a čepuje jej ze spotřebitelského balení do nádob přinesených spotřebitelem, odvolací orgán uvedl, že žalobkyně si při konstrukci této námítky zřejmě neuvědomuje, že taková argumentace svědčí spíše v její neprospěch, neboť oprávnění zajistit neznačený líc se, jak bylo výše uvedeno, vztahuje i na veškerý líc v nespotřebitelském balení. Odvolací orgán se však domnívá, že se přesto jednalo o líc ve spotřebitelském balení. Zákonná podmínka „prodej konečnému spotřebiteli“ stanovuje podmínku určení lihu, což znamená uzpůsobení lihu ve smyslu ustanovení § 2 písm. c) zákona o povinném značení lihu do příslušného balení způsobilého dispozice (nakládání), do balení o stanoveném objemu a do balení opatřeného příslušnou etiketou výrobce v českém jazyce. K naplnění této podmínky postačí pouze příslušná forma balení lihovin, bez ohledu na to, jakým způsobem je s lihovinou dále nakládáno, zda je jen skladována, zda je dále prodávána, zda je dodávána do zahraničí cizím státním příslušníkům a podobně. V této souvislosti je zcela nerozhodné, jakým způsobem s lihem žalobkyně nakládá, tedy zda jej prodává a je prodávajícím ve smyslu ust. § 2 písm. k) zákona o povinném značení lihu nebo jej vůbec neprodává a pouze jej skladuje.

Souhlasit nelze ani s argumentem žalobkyně, že není prodávajícím ve smyslu ust. § 2 písm. k) zákona o povinném značení lihu, neboť líc údajně rozlévá na místě a čepuje jej ze spotřebitelského balení do nádob přinesených spotřebitelem. Takový argument odporuje skutkovým zjištěním, neboť žalobkyně podle svého tvrzení i zjištění učiněných při kontrole líc stáčí do vlastních PET láhví (nikoliv do nádob přinesených spotřebiteli) a takto jej

skladuje. Argument má dále vadný základ (je vnitřně rozporný), neboť prodávajícím je podle zákonné definice též osoba, která prodává líh konečnému spotřebiteli. Tvrdí-li tedy žalobkyně, že líh na místě rozlévá a čepuje do nádob přinesených spotřebitelem, právě proto je prodávajícím, neboť nelze předpokládat, že by žalobkyně stáčela líh spotřebitelům do jejich nádob bezúplatně. Tvzení žalobkyně, že nádoby, do nichž je líh stáčen, nejsou spotřebitelským balením, sice odpovídá skutečnosti, avšak má zcela opačné důsledky, než si žalobkyně představuje.

K námitce, že lihoviny stočené v PET láhvích nejsou určeny pro prodej ke konečnému spotřebiteli, odvolací orgán opětovně opakuje, že oprávnění zajistit neznačený líh se podle zákona o povinném značení lihu vztahuje na veškerý alkohol v nespotebitelské balení. K tomu odvolací orgán doplňuje, že lihoviny stočené v PET láhvích nejsou spotřebitelským balením již proto, že není splněna podmínka označení etiketou výrobce. Proto také není třeba zkoumat další podmínku určení konečnému spotřebiteli.

K námitce nemožnosti využít oprávnění podle ust. § 41 odst. 3 zákona o spotřebních daních odvolací orgán uvádí, že v ust. § 18 odst. 4 a odst. 5 jsou skutečně uvedena dílčí oprávnění celních úřadů v souvislosti se zákonem o povinném značení lihu. To však neznamená, že by šlo o taxativní výčet oprávnění celního úřadu při takové kontrole a že by jiná oprávnění podle jiných právních předpisů celní úřad nemohl využít. Pracovníci celního úřadu tak mají při takové kontrole i oprávnění daná například zákonem č. 13/1993 Sb. (například podle § 31 tohoto zákona oprávnění požadovat prokázání totožnosti). Celní úřad je bez dalšího oprávněn vstoupit do prostor uvedených v § 41 odst. 3 zákona o spotřebních daních a jestli po takto oprávněném vstupu nalezne vybraný výrobek (alkohol, tabák a podobně) a zahájí příslušné kontroly či nikoliv, již není pro hodnocení oprávněnosti vstupu relevantní. Dále je nutno poukázat na to, že je kontrola v místě podnikání žalobkyně byla provedena poté, co ve stánku na Praze 9 bylo provedeno místní šetření a při něm byla zjištěna porušení zákona (žalobkyně skladovala neznačené tabákové výrobky). Pokud se žalobkyně domnívá, že celní úřad vždy před započítím kontroly musí mít jistotu o jejím předmětu a procesním režimu, není tato domněnka správná. Hypoteticky pokud by zde celní úřad našel drogy, přivolal by Policii České republiky. Oprávněnost vstupu a tedy i oprávněnost nálezů drog by se pak neposuzovala izolovaně jen ve vztahu k nim, neboť celníci by o jejich přítomnosti předem neměli ani tušení a takový cíl kontroly by předem nemohli stanovit. Přesto by vyhodnocení důvodnosti vstupu podle ust. § 41 odst. 3 zákona o spotřebních daních ve vztahu k předchozím zjištěním na Praze 9 vedlo k tomu, že i nález zmíněných drog by byl zákonně opatřeným a použitelným důkazem v trestním řízení. Nelze tedy rozlišovat mezi tím, že celní úřad ke vstupu podle ust. § 41 odst. 3 zákona o spotřebních daních měl důvodné podezření z předchozí kontroly a ve vztahu k posléze zajištěným tabákovým výrobkům a kontrole podle § 115 zákona o spotřebních daních vstoupil zákonně a totožný již uskutečněný důvodný vstup podle ust. § 41 odst. 3 zákona o spotřebních daních ve vztahu k posléze zajištěným lihovinám a kontrole podle ust. § 16 odst. 1 zákona o povinném značení lihu byl nezákonný, neboť ve vztahu k nim zákon o spotřebních daních použit nelze, protože je rozhodnutí o zajištění lihovin nezákonné. Takový výklad žalobkyně je podle názoru odvolacího orgánu absurdní.

K námitce týkající se údajné místní nepřislušnosti Celního úřadu Praha D8 odvolací orgán odkazuje na ust. § 4 odst. 4 písm. c) zákona o celní správě a na rozkaz ředitele Celního ředitelství Praha ze dne 28. 6. 2010, podle nichž je Celní úřad Praha D8 oprávněn provádět kontrolu podle zákona o povinném značení lihu v obvodě působnosti jiných celních úřadů podléhajících Celnímu ředitelství Praha.

K námitce týkající se předmětu kontroly uvedenému v protokole o této kontrole odvolací orgán uvedl, že nelze vytrhávat část věty z jejího kontextu. Celní úřad v protokolu

specifikoval, že provádí kontrolu podle zákona o povinném značení lihu. Podle ust. § 16 odst. 1 zákona o povinném značení lihu kontrolu vykonávají mimo jiné celní úřady a podle ust. § 16 odst. 2 zákona o povinném značení lihu jsou celní úřady mimo jiné oprávněny zajistit neznačený lih, kontrolní pásky, se kterými je neoprávněně nakládáno nebo jejich padělky a odebrat vzorky lihu. Podle ust. § 2 písm. p) zákona o povinném značení lihu se nakládáním s lihem rozumí jeho prodej, doprava, skladování, distribuce, přeprava, převzetí, držení, dovoz nebo vývoz. Kontrola neznačeného lihu podle zákona o povinném značení lihu tedy zahrnuje veškeré formy nakládání s ním, tedy i prodej (uvedený v protokolu) i skladování (tvrzené žalobkyní). Celní úřad mohl předmět kontroly formulovat precizněji například záměnou výrazu „zaměřená na prodej neznačeného lihu“ za širší výraz „zaměřená na nakládání s neznačeným lihem“. Podle odvolacího orgánu však neplatí, že by formální označení předmětu kontroly v protokole nadto zpracovávané dodatečně mohlo dodatečně zúžit již předtím provedenou kontrolu materiálně zaměřenou na skladování neznačeného lihu a mělo mít právní důsledky, které naznačuje žalobkyně. Nelze odtrhnout formální označení kontroly od jejího materiálního průběhu popsaného v části „průběh kontroly“, který má vždy přednost, neboť právní úkony se posuzují podle jejich obsahu a nikoliv podle označení. Z popisu kontroly uvedeného v protokole je zcela zřejmé, že materiálním předmětem kontroly byly uskladněné lihoviny a jejich značení, tedy tento konkrétní způsob nakládání s lihem ve smyslu ustavení § 2 písm. p) zákona o povinném značení lihu. V protokole se naopak v žádném místě netvrdí, že by žalobkyně lihoviny nabízela k prodeji.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Soud se nejprve zabýval žalobními námitkami procesního charakteru. V této skupině se nejprve zabýval námitkou místní nepříslušnosti Celního úřadu Praha D8.

Podle § 4 odst. 4 písm. c) zákona o celní správě *celní ředitelství z důvodů hospodárnosti a rychlosti může rozhodnout o tom, že celní úřad plní úkoly uvedené v § 5 odst. 3 písm. a) a v § 5 odst. 4 písm. e), i), j), k), l) a o) i mimo stanovenou územní působnost, nebo může tyto úkoly samo plnit.*

Podle § 5 odst. 4 písm. o) *celní úřad plní další úkoly, stanoví-li tak zvláštní právní předpisy.*

Podle § 16 odst. 1 zákona o povinném značení lihu *kontrolu podle tohoto zákona vykonávají celní úřady.* V rámci této kontroly mohou podle § 16 odst. 2 tohoto zákona *zajistit neznačený lih, kontrolní pásky, se kterými je neoprávněně nakládáno, nebo jejich padělky a odebrat vzorky lihu.*

Oprávnění celního ředitelství pověřit určitý celní úřad plněním úkolů i mimo obvod jeho působnosti se tedy mj. vztahuje na provádění kontroly podle zákona o povinném značení lihu. Až potud se žalobkyně se stanoviskem celních orgánů shoduje. Žalobkyně však zpochybňuje, že by toto oprávnění zahrnovalo také oprávnění vydat rozhodnutí o zajištění lihu, neboť jde o rozhodnutí vydané ve správním řízení, na které nelze podle jejího názoru vztáhnout ust. § 4 odst. 4 písm. c) zákona o celní správě, ale jen § 4 odst. 4 písm. b) tohoto zákona. Takový výklad však jde zcela zjevně proti smyslu uvedených právních předpisů.

Soud souhlasí s celními orgány v tom, že oprávnění přenést místní příslušnost k provedení kontroly zahrnuje také všechny úkony s prováděním kontroly související a které nutně musí provést právě ten orgán, který kontrolu provádí a žádný jiný. Podstatné není to, zda ten který úkon má povahu správního rozhodnutí, ale to, zda jde o úkon bezprostředně spjatý s prováděním kontroly a na ni navazující. Celní úřad pověřený celním ředitelstvím je tak např. oprávněn přijímat opatření směřující k zabezpečení řádného průběhu kontroly, např. uložit pořádkovou pokutu za její maření, ačkoli i pořádková pokuta musí být uložena správním rozhodnutím. Stejně tak je tento celní úřad oprávněn rozhodnout o zajištění neznačeného lihu, jehož existenci při kontrole zjistí. Takový úkon je nutno provést na místě samém, nelze ho provést později, neboť to by bylo v rozporu se smyslem a účelem tohoto institutu. Nelze tedy požadovat, aby k provedení tohoto úkonu byli přivoláváni pracovníci místně příslušného celního úřadu podle místa podnikání, neboť tím by byl zcela popřen smysl pověření celního úřadu podle § 4 odst. 4 písm. c) zákona o celní správě. Písemné vyhotovení rozhodnutí o zajištění lihu přitom nelze oddělovat od faktického zajištění lihu a bylo by skutečně absurdní, aby rozhodnutí o zajištění lihu vydával jiný celní úřad než ten, který lih skutečně fakticky zajistil. Tato námitka je tedy nedůvodná.

Žalobkyně dále namítala, že celní úřad není oprávněn při kontrole prováděné podle zákona o povinném značení lihu vstupovat do prostor žalobkyně v místě jejího podnikání. Soud k tomu nejprve poznamenává, že žalobkyně umožnila vstup pracovníkům celní správy do uvedených prostor sama a dobrovolně. Nemohl se ztotožnit ani s názorem, že pracovníci celní správy nemohli v daném případě využít oprávnění, které jim dává ust. § 41 odst. 3 zákona o spotřebních daních.

Podle tohoto ustanovení kterýkoliv celní úřad nebo celní ředitelství jsou oprávněny vstupovat do každé provozní budovy, místnosti nebo místa, kde jsou vyráběny, zpracovávány nebo skladovány vybrané výrobky. Celní úřad nebo celní ředitelství jsou také oprávněny vstupovat do prostor, o kterých je známo nebo se dá důvodně předpokládat, že se v nich vybrané výrobky vyrábějí, zpracovávají nebo skladují. Toto právo mají také, jde-li o byt, který je užíván pro účely podnikání.

Uvedené ustanovení nelze interpretovat tak, jak to činí žalobkyně, tj. že by celní úřad mohl podle tohoto ustanovení postupovat pouze v případě, kdy vystupuje jako správce daně, tedy např. v rámci daňové kontroly či jiného postupu v rámci daňového řízení. Je třeba ho vnímat právě opačně – celní úřad je oprávněn uvedeného oprávnění využít kdykoli, bez ohledu na to, zda již vůči konkrétní osobě zahájil daňovou kontrolu či správní řízení, např. právě za účelem zjištění skutečností potřebných pro zahájení takového postupu. Důvodem takového postupu může být důvodné podezření na porušení některého ze zákonů, kontrola jehož dodržování spadá do působnosti celních úřadů. Teprve po využití tohoto oprávnění, uskutečnění vstupu a provedení prohlídky prostor, může celní úřad podle zjištěných skutečností zvolit, jak bude dále postupovat – zda zahájí daňovou kontrolu, správní řízení či zvolí postup zcela jiný. Soud proto uzavírá, že celní úřad byl oprávněn do prostor v místě podnikání žalobkyně vstoupit a ani tato námitka není důvodná.

Žalobkyně dále namítá, že protokol o místním šetření v místě podnikání žalobkyně nelze použít jako důkaz z toho důvodu, že je označen jako protokol o kontrole zaměřené „na prodej neznačeného lihu“, ačkoli v uvedeném místě žalobkyně žádný lih neprodávala. Soud souhlasí s názorem, že jde o čistě formální vadu, která nemá žádný vliv na zákonnost pořízených důkazních prostředků. Žalobkyně v žalobě naznačuje, že v průběhu kontroly vycházela z toho, že jelikož v daném místě žádný lih neprodávala, celní orgány nemohou

zjistit žádné porušení zákona a kdyby byla věděla, že bude kontrolováno i něco jiného, byla by se zřejmě při kontrole chovala jinak a výsledek kontroly by byl jiný. Soud musí konstatovat, že postup žalobkyně takovému tvrzení nenasvědčuje. Z protokolu o místním šetření ani z následného vyjádření žalobkyně totiž nevyplývá to, co naznačuje v žalobě, tj. že by se snad domnívala, že bude kontrolován jen prodej lihu v daném místě. Tvrzení žalobkyně o zmatečnosti kontroly prodeje lihu na místě, kde žádný prodej neprobíhá, se totiž neprojevuje ani v protokolu o místním šetření a ani v následném doplňujícím vyjádření žalobkyně k proběhlému šetření a poprvé se objevuje až v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí.

Pokud snad žalobkyně hodlá tímto žalobním tvrzením naznačovat, že ji uvedeným chybným označením kontroly celní orgány zmátly a ona v důsledku toho neuvedla některé důležité skutečnosti, které by jinak byla uvedla, či nepředložila nějaké důkazy, které by jinak byla předložila, nespecifikuje vůbec, jaká tvrzení by byla uplatnila, či jaké důkazy by byla předložila. I kdyby se tedy skutečně jednalo o vadu, je zřejmé, že tato vada neměla žádný vliv na průběh kontroly a nemohla nijak ovlivnit výslednou podobu rozhodnutí. Žalobkyně tedy zmiňovaným označením protokolu nebyla nijak zkrácena ve svých právech a i tato žalobní námitka je nedůvodná.

Žalobkyně dále poukazuje na to, že protokol pořízený na Bleších trzích v Praze neobsahuje otisk úředního razítka, tedy razítka se státním znakem, ale pouze otisk záhlavního razítka celního úřadu.

Soud souhlasí s žalobkyní, že se skutečně jedná o vadu, neboť protokol o provedení kontroly podle zákona o povinném značení lihu skutečně má podle § 16 odst. 9 písm. g) obsahovat otisk úředního razítka. I v tomto případě má ovšem soud za to, že jde o vadu čistě formální, která nemůže být sama o sobě důvodem pro to, aby se takto označený protokol stal nezpůsobilým být podkladem pro vydání rozhodnutí. V daném případě totiž nedošlo ke zpochybnění toho, že by kontrola byla skutečně provedena v kontrole označenými pracovníky celní správy, že by se jednalo o celníky, kteří k provedení tohoto druhu kontroly byli oprávněni (s výjimkou nedůvodné námitky místní nepříslušnosti, viz výše) a nedošlo ani ke sporu o průběh kontroly na uvedeném místě. Slouží-li tedy otisk úředního razítka na protokole primárně k osvědčení všech shora prezentovaných skutečností, které v daném případě nejsou sporné, neměla ani tato vada žádný vliv na zákonnost pořízeného protokolu. Za této situace by bylo zcela nemístným formalismem, pokud by jen z tohoto důvodu mělo dojít ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobkyně dále namítá, že celní úřad vydal rozhodnutí o zajištění lihu se značným časovým odstupem od faktického zajištění lihu a dále že bylo porušeno ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

Soud musí konstatovat, že žalobkyně si v těchto námitkách do jisté míry sama sobě odporuje. Rozhodnutí o zajištění lihu má skutečně charakter předběžného opatření a lze plně souhlasit s tím, že celní úřad při jeho vydávání podpůrně odkázal na ust. § 61 správního řádu o předběžném opatření. Jde o rozhodnutí, které musí být vydáno v bezprostřední návaznosti na učiněná zjištění, která zakládají důvod pro jeho vydání. Pokud by tak celní úřad neučinil, mohlo by dojít ke zmaření účelu vedené kontroly. To ostatně žalobkyně sama přiznává, když v žalobě vyjadřuje nesouhlas s tím, že celní úřad vydal své rozhodnutí až se značným časovým odstupem od faktického zajištění lihu. Má-li být ovšem rozhodnutí vydáno v bezprostřední návaznosti na učiněná zjištění, musí být procesní postup vedoucí k jeho

vydání určitým způsobem zjednodušen, právě jako v případě vydání rozhodnutí o předběžném opatření. Striktní postup podle § 36 odst. 3 správního řádu tu nepřipadá do úvahy.

To ovšem neznamená, že by žalobkyně byla zcela zbavena svých práv, které jí citované ustanovení dává. Rozhodnutí o zajištění neznačeného lihu bylo totiž vydáno výhradně na základě skutečností zjištěných při kontrole, již se žalobkyně osobně zúčastnila. Žalobkyně tedy měla možnost seznámit se se všemi zjištěními, která učinily celní orgány a mohla se k nim vyjádřit a rovněž mohla podat vyjádření k věci (viz její podání doručené celnímu úřadu po provedení kontroly). To, že celní úřad nevydával samostatnou formální výzvu podle § 36 odst. 3 správního řádu, aby se žalobkyně seznámila se shromážděnými podklady pro rozhodnutí, vyjádřila se k nim a případně navrhla jejich doplnění, tedy nelze považovat za vadu, neboť žalobkyně všechna práva garantovaná ust. § 36 odst. 3 správního řádu fakticky měla a využila jich.

Žalobkyně dále namítá, že ust. § 36 odst. 3 správního řádu porušil také odvolací orgán, neboť žalobkyni neumožnil seznámit se rozkazem ředitele Celního ředitelství Praha o rozšíření místní působnosti Celního úřadu Praha D8. Ani v tomto ohledu soud neshledal porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu v takové intenzitě, aby se jednalo o vadu, která by mohla žalobkyni zkrátit na jejích právech. V případě rozkazu ředitele Celního ředitelství Praha se totiž nejedná o „klasický“ podklad pro rozhodnutí, tj. o důkaz vypovídající o určitém skutkovém stavu či odborném závěru, ale jde o listinu zakotvující určité pravidlo vztahující se ke správnímu řízení, tedy v podstatě o právní předpis (vydaný na základě zákonného zmocnění v § 4 odst. 4 písm. c/ zákona o celní správě). Žádné vyjádření žalobkyně k této listině by na její závaznosti nemohlo ničeho změnit.

Pokud žalobkyně poukazuje na časovou prodlevu mezi faktickým zajištěním lihu a vydáním rozhodnutí o tomto zajištění, ani v této skutečnosti nelze spatřovat důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

K tvrzení žalobkyně, že po dobu mezi provedením kontroly, při které jí byl líh fakticky zajištěn a vydáním prvoinstančního rozhodnutí o zajištění žalobkyně nemohla s lihem disponovat a její vlastnické právo tak bylo omezováno bez jakéhokoli právního titulu, musí soud konstatovat, že tato námitka se zcela mýjí s předmětem řízení. Soud tu přezkoumává postup celních orgánů při vydávání rozhodnutí o zajištění (a následného rozhodnutí o odvolání). Na zákonnost těchto rozhodnutí nemá a nemůže mít vliv otázka, zda žalobkyně v době mezi provedením místního šetření a vydáním prvoinstančního rozhodnutí mohla či nemohla se zajištěným lihem disponovat a zda jí byla v tomto ohledu krácena její vlastnická práva. Pokud by tomu tak skutečně bylo, nejednalo by se o důsledky vydání rozhodnutí celního úřadu ani rozhodnutí o odvolání a v nynějším soudním řízení jde tedy o tvrzení zcela bez právního významu.

Rozhodnutí celního úřadu rovněž nemůže být nezákonné jen z toho samého faktu, že bylo vydáno s časovou prodlevou. Judikatura správních soudů je zcela jednotná v názoru, že překročení lhůty pro vydání rozhodnutí ještě samo o sobě nemůže způsobit jeho nezákonnost a stejně tak je tomu v daném případě.

Vznikla-li žalobkyni v důsledku prodlení s vydáním rozhodnutím a případným nezákonným zadržováním jejího majetku do doby vydání prvoinstančního rozhodnutí škoda, je nutné, aby nárok na náhradu této škody uplatnila občanskoprávní cestou, pro projednání správní žaloby jde však o otázky zcela nerozhodné.

Následně se soud zabýval námitkami hmotněprávního charakteru.

Podle § 16 odst. 2 zákona o povinném značení lihu *celní ředitelství a celní úřady jsou oprávněny zajistit neznačený lih, kontrolní pásky, se kterými je neoprávněně nakládáno, nebo jejich padělky a odebrat vzorky lihu.*

Uvedené ustanovení tedy zakotvuje generální oprávnění pro celní úřad, aby bez dalšího zajistil neznačený lih, který objeví. Možnost zajištění zákon neváže na žádné další podmínky. S žalobkyní lze přesto souhlasit, že zajištění neznačeného lihu lze provést jediné tehdy, pokud existuje důvodný předpoklad, že jde o lih, s kterým je nakládáno nezákonně.

Zákon o povinném značení lihu výslovně neupravuje, jak dlouho má zajištění lihu trvat či za jakých podmínek může být jeho vlastníku případně vrácen. Zákon nicméně v § 21 odst. 1 stanoví, že *propadnutí věci lze uložit, jestliže věc náleží pachateli správního deliktu a byla ke spáchání správního deliktu užita nebo určena, nebo byla správním deliktem získána nebo nabyta za věc správním deliktem získanou.* Podle odst. 2 tohoto ustanovení *celní úřad uloží propadnutí věci vždy, pokud věcí uvedenou v odstavci 1 jsou neznačený lih nebo kontrolní páska včetně kontrolní pásky padělané.* Podle odst. 3 *vlastníkem propadlé věci se stává stát.*

V úvahu přitom připadá správní delikt podle § 19 odst. 1 písm. a) zákona o povinném značení lihu, kterého se dopustí ten, kdo *neoprávněně nakládá s neznačeným lihem nebo kontrolními páskami.*

Jedním z předpokladů zajištění neznačeného lihu je tedy skutečně alespoň důvodné podezření, že je s tímto neznačeným lihem nakládáno nezákonně. Žalobkyně však zcela přehlíží, že toto podezření v jejím případě skutečně bylo a vyplývá již ze zjištění učiněných při místním šetření na Bleších trzích v Praze. Zde totiž bylo zjištěno, že žalobkyně nabízí k prodeji lihoviny v neznačených PET lahvích a není schopna ke všem zjištěným lihovinám předložit řádné doklady o jejich zdanění. Již sám tento fakt zakládá nepochybně minimálně důvodné podezření, že žalobkyně nezákonně nakládá s neznačeným lihem a tedy i oprávnění zajistit veškerý neznačený lih, který bude u žalobkyně zjištěn. Pro zajištění neznačeného lihu přitom není zapotřebí nutně prokazovat nade vší pochybnost, že se jedná o lih, s nímž je nakládáno nezákonně, postačuje tu „pouhé“ důvodné podezření. Za situace, kdy důvodné podezření existuje, pak může být skutečně zajištěn veškerý objevený neznačený lih. Je věcí následně vedeného řízení o správním deliktu (či jiného řízení), zda se původně existující podezření potvrdí či zda bude vyvráceno.

Neznačený lih zajištěný žalobkyní je možno rozdělit do tří skupin, vůči nimž žalobkyně vznáší odlišné námitky.

Předně jde o lihoviny v PET lahvích od minerálek a limonád, neoznačené příslušnou etiketou.

Podle § 2 písm. b) zákona o povinném značení lihu se rozumí *spotřebitelským balením nádoby nebo jiné obaly o objemu do 6 l včetně opatřené etiketou výrobce, dovozce nebo provozovatele daňového skladu, který nabyt lih v režimu podmíněného osvobození od daně podle zákona o spotřebních daních, nebo prodejce, a určené pro prodej lihu konečnému spotřebiteli na daňovém území České republiky.*

Veškerý lih v nespotebitelském balení se pak podle § 2 písm. s) bod 6 zákona o povinném značení lihu považuje za lih neznačený (s výjimkami uvedenými v § 4 tohoto zákona, které na případ žalobkyně zjevně nedopadají). Protože lihoviny v PET lahvích nebyly označeny příslušnou etiketou, již z toho důvodu se nemůže jednat o spotřebitelské balení, bez ohledu na to, zda se jednalo o lihoviny určené k prodeji spotřebitelům, k osobní spotřebě

žalobkyně či k obdarování osob jí blízkých. Nádoby neoznačené etiketou jsou balením nespotřebitelským, jsou tudíž neznačeným lihem a celní orgány jsou oprávněny takový líh zajistit (když důvodné podezření o neoprávněném nakládání s neznačeným lihem bylo u žalobkyně dáno).

Totéž platí i o nádobách o objemu větším než 6 l. Žalobkyně má pravdu, že takové nádoby nemusí být značeny kontrolními páskami, jedná se však podle zákona o líh neznačený, který jsou celní orgány oprávněny zajistit. Lze opět konstatovat, že takový líh lze opravdu zajistit jediné v případě, že existuje důvodné podezření, že je s takovým lihem nakládáno nezákonně – v případě žalobkyně však takové podezření bylo.

Konečně třetí skupinu tvoří líh umístěný v nádobách označených kontrolními páskami, které lze snadno odstranit. Líh v takových nádobách je podle zákona lihem neznačeným (§ 2 písm. s/ bod 6. zákona o povinném značení lihu) a celní úřad je oprávněn i takový líh zajistit. Z hlediska zákonných podmínek pro možnost zajištění takového lihu je zcela nerozhodné, že nádoby s lihem označil kontrolními páskami výrobce příslušných lihovin (tj. dodavatel žalobkyně). Z hlediska zákona je podstatný již jen sám fakt, že jde o nádoby, u nichž lze kontrolní pásy snadno odstranit. Otázka, zda bylo s takovým lihem či kontrolními páskami skutečně neoprávněně nakládáno bude teprve předmětem dalšího zkoumání (daňového řízení, případně řízení o správním deliktu). Pokud skutečně dodavatel žalobkyně označil sám nádoby s lihem kontrolními páskami tak, že jdou bez poškození snadno odstranit, může se žalobkyně vůči němu domáhat náhrady škody, což však musí činit občanskoprávní cestou a z hlediska možnosti zajištění lihu to je otázka zcela nepodstatná.

Pro dokreslení případu lze poukázat na to, že v případě žalobkyně bylo podezření na neoprávněné nakládání s kontrolními páskami a neznačeným lihem skutečně potvrzeno, když bylo zjištěno, že v jednom případě byl líh označen kontrolní páskou určenou na jiný druh lihoviny a v jednom případě bylo zjištěno, že kontrolní páska byla opakovaně nalepována. Ačkoli doklady o této skutečnosti jsou ve spise obsaženy, celní orgány je ve svých rozhodnutích nijak nezmiňují, a proto i soud na tato zjištění poukazuje pouze pro dokreslení případu a nevyvozuje z nich žádné závěry. Pro možnost zajištění lihu plně postačuje podle názoru soudu již důvodné podezření na neoprávněné nakládání s lihem nebo kontrolními páskami a toto podezření, jak již bylo shora zdůvodněno, plně odůvodňovaly skutečnosti zjištěné při místním šetření na Bleších trzích v Praze.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. června 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu